

drag paa Statsgjælden, saa kan Flertallet ikke erkjende denne Betragtning Rigtighed, som atter hviler blot paa Raskhedsyn. Man maa meget mere fordre, at, naar de faste Udbrug paa Statsgjælden ophøre, maa vi fremdeles i gode Aar fortsætte at afbetale vor Gjæld med et lignende Beløb som hidtil, naar vi ville bevare og styrke Statens Kredit i kommende vanskelige Tider. Ved Siden deraf bør det erkjendes, at der neppe er nogen Udgift, der i høiere Maal egner sig til at dækkes ved en ny Skatteindtægt end netop overordentlige Udgifter til Forsvarsvæsenet, Foranstaltninger, der ikke i egentlig Forstand ere produktive. Heller ikke tør man tilraade, at disse Udgifter gennem Statslaan føres over paa kommende Slægter, hvis Vilkaar man ikke nu kan bedømme og som utvivlsomt ville faae deres Opgaver at løse ogsaa paa Forsvarsvæsenets Omraade, hvor Krigskunstens Udvikling stiller bestandig større Fordringer. Man maa derfor forlange, at der til Dækning af disse ekstraordinære Udgifter tilveiebringes en Skat paa Indtægt og Formue, beregnet paa til det her omhandlede Diemed at skaffe en Skatteindtægt i Statskassen af c. 30 Millioner Kroner i Løbet af 10 Aar.

Flertallet har antaget, at et saadant Skattebeløb vilde indkomme, uden at Skatteprocenten behøvede væsentlig at overstige 1 pCt. af Indtægten og $\frac{1}{4}$ pro mille af Formuen, idet man forøvrigt maatte gaa ud fra, at den overveiende Del af Skatten lignedes paa Indtægten, en mindre Del paa Formuen. Smidertid maatte man dog foreslaa, at de tidligere gjældende Skattelempelser ikke alene noget udvidedes for Indtægtens Vedkommende, men ogsaa efter en lignende Maalestof bragtes til Anvendelse paa de smaa Formuer, idet de mindre Bemidlede i Samfundet allerede i de personlige Udgifter bære en sa stor Del af Forsvarsvæsenets Byrder. Man tænker sig saaledes, at Indtægter under 1,000 Kr. i Kjøbenhavn, 900 i Kjøbstæderne og 800 paa Landet skulle være fritagne for Skat, at Indtægter under 2,500 Kr. skulle fradrages henholdsvis de ovenfor nævnte Beløb, og Indtægter, der ligger mellem 2,500 Kr. og 4,000 Kr., skulle fradrages ligeledes henholdsvis Halvdelen af de nævnte Beløb, medens Indtægter over 4,000 Kr. skulle svare fuldt Skat. Paa lignende Maade antager man, at Formuer under 10,000 Kr. i Kjøbenhavn, 9,000 Kr. i Kjøbstæderne og 8,000 Kr. paa Landet skulle være skattefri, at Formuer under 25,000 Kr. skulle fradrages henholdsvis de ovenfor nævnte Beløb, og Formuer mellem 25,000 og 40,000 Kr. skulle fradrages henholdsvis Halvdelen af de nævnte Beløb, medens Formuer over 40,000 Kr. svare Skat af det fulde Beløb. Skulde det vise sig, at Udbyttet af Staten i de første Aar ikke udgjorde 3 Millioner Kr. aarlig, tør man dog vente, at dette vilde opveies ved Indtægtens og Formuens Stigen i de senere Aar,

og i hvert Fald vilde Følgen kun kunne blive, at der medgif et Aar eller to flere, inden at den hele Sum af 30 Millioner Kroner ad denne Vej var tilveiebragt. Hvad man imidlertid her har udtalt som Flertallets Tanke, kan kun paa dette Standpunkt være Antydninger, der i flere Punkter kunne modificeres efter nærmere Undersøgelse og Overveelse; men i hvert Fald vilde en saadan lempelig Skat, der retfærdigere end de fleste nuværende Statskatter fordeltes efter Skatteevnen, ikke kunne blive egentlig trykkende.

Saaende ud fra disse Betragtninger, tilskrev Udvalget under 5te Februar 1875 Conseilspræsidenten saaledes:

A.

„Saavel Indholdet af de forelagte Forslag om Befæstningsanlæg, som de Motiver, Regjeringen skriftlig og mundtlig har knyttet dertil, har maattet styrke den Opfattelse, at det foreliggende kun maa betragtes som en Begyndelse til et større Hele.

Da det vilde have væsentlig Betydning ogsaa for Behandlingen af de foreliggende Forslags Enkeltheder, om der forelaa for Udvalget en saadan samlet Plan for Udviklingen af vort Forsvarsvæsen, som Regjeringen maatte anse for tilfredsstillende efter vore Forhold for en længere Fremtid, tillader Udvalget sig at opfordre Regjeringen til at meddele Udvalget en saadan Plan til Brug ved dets Overveelser af de til dets Behandling henviste Lovforslag.“

B.

„Efter at Udvalget har foretaget en almindelig Behandling af de af Forsvarsministeren, forelagte Forslag til Lov om Befæstningsanlæg, skal man ikke undlade at meddele Regjeringen, at, idet Udvalget anser det for rigtigt, at der til Styrke af Landets Forsvar tilveiebringes saavel flydende Batterier som faste Anlæg for Sø- og Landforsvaret, saasnart den fornødne Enighed kan komme tilstede om, paa hvilken Maade og i hvilken Rækkefølge disse Foranstaltninger heldigst og hensigtsmæssigst kunne indføres, er man under Overveelsen af Sagens finansielle Side kommen til den Overbevisning, at de store Udgifter, som ville være forbundne med disse Foranstaltninger, ikke ville kunne bestrides af Statens nuværende Indtægter, i alt Fald ikke uden at høist nødvendige Reformier maatte standfæses og Samfundets Udvikling paa flere vigtige Omraader hæmmes, og at man derfor maa søge disse Udgifter dækkede paa anden